

[Mærk.]

sundhedsvæsenet, men først og sidst drejer det sig om at skaffe befolkningen medicin til rimelige priser.

Må jeg om apotekerkommissionens betænkning sige, at det er en meget fyldig og meget interessant betænkning, der er udarbejdet, men den har efter min mening visse mangler. Den burde have indeholdt oplysninger om medicinalfabrikkeres regnskaber, herunder de af fabrikkerne anvendte kalkulationsmetoder, således at man bl. a. havde fået nærmere kendskab til de monopolgevinster, specialitetsordningen sandsynligvis er resulteret i. Af betænkningen fremgår det iøvrigt, at der næsten overalt er tale om betydelige merpriser for mærkevarerne eller patentmedicinen i forhold til samme vare solgt under fællesnavn. Jeg er klar over, at kommissionen ikke har haft de fornødne beføjelser til at kræve disse regnskaber og disse kalkuler forelagt. Derfor burde kommissionen have haft politisk repræsentation og have været nedsat ved lov og tildelt de nødvendige beføjelser.

En anden mangel ved kommissionen synes mig at være dens sammensætning, idet forbrugerne ikke har fået lejlighed til at gøre deres mening gældende i stærkere grad. Der burde i kommissionen have været en repræsentant for sygekasserne, som repræsenterer ca. 77 pct. af forbrugerne. Hvis kommissionen havde haft den repræsentation, jeg her har nævnt, formoder jeg, at der i betænkningen var blevet stillet forslag om en hel eller delvis samfundsøvertagelse af lægemiddelfremstillingen og lægemiddelhandelen.

Som bekendt er dette fornylig sket i Sverige. Der kan også anføres flere ting til støtte herfor. For det første at lægemiddelindustriens arbejde ligger på linie med de øvrige sygdomsbekæmpende, forebyggende arbejder, bl. a. offentlige sygehuse, tvungne sygekasser o. s. v. Derfor er det ikke unaturligt, at lægemiddelindustrien i større udstrækning bliver underkastet samfundets kontrol, i hvert fald bliver underkastet samme kontrol som landets apotekervæsen. Som bekendt fastsætter sundhedsstyrelsen takster for den apoteksfremstillede medicin, og mit parti finder det ikke urimeligt, at prisen for den såkaldte patentmedicin i lighed med prisen for den magistrelt fremstillede medicin fastsættes af sundhedsstyrelsen.

Der er røre om vort apotekervæsen for

tiden, og der er i og for sig grunde nok dertil. Allerede i 1950 udsendte forretningsudvalget for de danske sygekasser en protest mod, at den fabriksfremstillede medicin er dyrere end den medicin, der fremstilles på apoteket. Man må sige, at denne protest i allerhøjeste grad er blevet underbygget, at den er blevet bekræftet af apotekerkommissionens betænkning, hvori det påvises, at såfremt man udnyttede apotekernes produktionsmuligheder, kunne befolkningen spare ca. 8 mill. kr. om året på medicin, der nu købes som specialiteter fra fabrikkerne. Den pris, som apotekerne betaler herfor, er i henhold til betænkningen gennemsnitlig 50 pct. højere, end hvis de lod deres personale lave den tilsvarende medicin.

Det ligger jo også således, at forbruget af medicin stadig er stigende i vort land, og det vil det sikkert være også fremover. Der er selvfølgelig flere årsager hertil. Nu må den højtærede minister ikke opfatte det som en giftpille, når jeg siger, at ministeren kan medvirke til i hvert fald at fjerne een af disse årsager, nemlig de elendige boligforhold, som medfører sygdom og øget medicinforbrug for tusinder af mennesker. Forbruget i dag ligger vel omkring 35 kr. pr. indbygger årlig, således at udgifterne hertil både for sygekasserne og for de syge stadig bliver større og større. Lægges hertil, at staten ikke yder tilskud til sygekassernes udgifter til medicin, og at udgifterne for den enkelte til medicinen ofte skal afholdes i en sygdomsperiode, hvor indtægterne svigter, forstår man, at interessen for vore medicinpriser er ret udbredt.

Jeg vil gerne i denne forbindelse understrege, at mit partis stilling til hele dette vigtige område er den, at vi vil sætte ind på at undersøge alle foreliggende muligheder for, at der tilsikres forbrugerne, de syge, den bedste medicin til den billigste pris. Jeg vil også omtale, at kommissionsflertallet har haft dette for øje. Det tyder i hvert fald dets lovudkast om de medicinske specialiteter på, selvom mit parti kunne have ønsket, at man på visse områder var gået noget længere, end kommissionsflertallet foreslår, for at billigøre medicinalvarer.

Hvis jeg skal vurdere ministerens forslag i forhold til kommissionens forslag, må jeg erkende, at jeg har mere sympati for det sidste, faktisk slet ingen sympati for ministerens forslag, fordi kommissionens forslag